

stemmelse om, hvad der skal ske, naar man ikke kan faa den dobbelte kvalificerede Majoritet. Venstres Ordfører sagde, at han troede aldrig, at det Tilfælde vilde indtræde, at man fik den nævnte Majoritet. Det er altsaa en Lov om noget, der efter Venstres Ordførers Mening aldrig vil indtræde. Men alligevel bevares Ordet „Valg“, idet det er Kirkeministeren, der har Valget mellem, hvem han vil indstille til Kongens Udnævnelse. Det, man i almindeligt Sprogbrug kalder kongelig Udnævnelse, det kaldes her for tilfældet „Valg“ for at bevare en vis Sammenhæng mellem Lovforslagets Titel og dets Indhold!

Jeg kan huske, at vi i 1894 fik gennemført en Lov om en midlertidig Valgordning. Den gamle Socialdemokrat P. Holm stemplede meget drastisk og djærvt denne Titel paa Lovforslaget som en Løgn over Loven — og det viste sig for Resten at være rigtigt; thi denne midlertidige Valglov bestod i et kvart Aarhundrede. Med Alderen bliver jo baade det parlamentariske Liv og de parlamentariske Partier mere civiliserede, og jeg skal derfor ikke bruge saa drastiske Udtryk, jeg har blot lige villet minde derom. Jeg siger kun ganske jævnt og simpelt, at der er ingen Sammenhæng mellem Lovens Titel og dens Indhold. Men jeg ved jo ikke, om det maaske er den lille Finger til en vis Mand — i denne Sammenhæng en helt anden Mand end ham, man i Almindelighed tænker paa, naar man taler om at række en lille Finger til en vis Mand, lige den modsatte —, der vil blive taget for gode Varer. Og her maaske ikke en Gang den lille Finger; men i det yderste Led af den lille Finger er Spiren til, at Betingelserne fra 1916 opfyldes, og saa accepterer man det. Jeg ved det ikke, men det, hvortil Interessen for en væsentlig Del knytter sig ved denne Forhandling, er, hvorledes man fra den Side vil stille sig.

Jeg maa sige om dette Bispevalg, at naar der skal kræves dobbelt kvalificeret Majoritet, $\frac{2}{3}$ Majoritet, baade af de valgte Menighedsraad og af Præsterne, er det, bortset fra, om det er tænkeligt nogen Sinde at faa en saadan Majoritet, en meget uheldig Vej at gaa ogsaa for dem, der er Tilhængere af kirkeligt Bispevalg. For det første synes jeg ikke, at man fra almindelig jævn kirkelig Side kan være glad over den privilegerede

Valgret for Præster. Det er i alt Fald et alt andet end protestantisk Princip. Jeg skal vel vogte mig for ved denne Lejlighed, hvor vi har en Professor udi Teologien siddende i dette Ting, at udæske i nogen Maade til, hvad der kunde smage af en teologisk Debat; men saa meget kan jeg dog huske fra min Ungdomslærdom — og husker jeg fejl, vil det ærede Medlem sikkert minde mig derom —, at der var noget, der hed det almindelige Præstedømme, der var det protestantiske Princip. Jeg ved nok, at der er en Mængde Fortolkninger og Forklaringer deraf. Men mig i alt Fald forekommer det at være et uluthersk og uprotestantisk Princip at give Præsterne en privilegeret Stilling. Derfor har jeg ogsaa været imod, at de skulde være selvskrevne Medlemmer af Menighedsraadene. Nu gør man dem her til selvskrevne Vælgere eller Valgmænd ved Bispevalget. Nogle Aar efter, at vi har faaet en ny Grundlov, der afskaffer alt, hvad der hedder privilegeret Valgret og selvskrevne Vælgere, indfører man en privilegeret Valgret i Kirkeforfatningen. Den almindelige Valgret forfalskes allerede stærkt gennem Tilmeldingspligten, gennem de selvskrevne Menighedsraadsmedlemmer, og nu at gaa til at indføre privilegeret Valgret paa det kirkelige Omraade, hvor der dog vel mere end paa noget andet Omraade skulde gælde Lighed, forekommer mig at være en højst absurd Ting.

Men desuden, hvad vil det sige at man kræver $\frac{2}{3}$ Majoritet? Det vil sige, at man opfordrer alle mulige Retninger, der sætter Pris paa at faa Indflydelse paa, hvem der bliver Biskopper, til at klumpe sig sammen, man opfordrer til de falske Alliancer; thi det bliver nødvendigt at blive en rigtig stor Klump for at naa $\frac{2}{3}$ Majoritet i begge Korporationer. Her opfordres Indre Mission, Centrum og forskellige andre Retninger til at alliere sig og finde en Kompromiskandidat, som de alle kan samles om. Jeg forstaar ikke, at det er en Tanke, der kan vinde særlig Yndest i de Kredse, hvor man tidt og ofte taler om den „lille Flok“? Hvad vil der blive af denne lille Flok. Fra de Kredses Side, hvor man hævder, at de virkelig bevidst troende er et Mindretal, kan man dog vel ikke sætte Pris paa, at der nu kræves en saadan kvalificeret Majoritet sammen med privilegeret Valgret for Præsterne.

Vilhelm Beck fandt til Tider sandelig